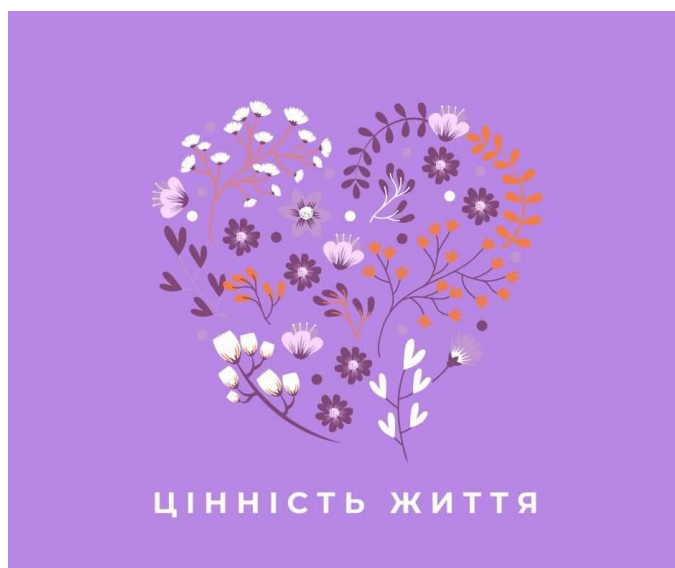

**МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ЛЬВІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ДАНИЛА ГАЛИЦЬКОГО
Кафедра українознавства**

БІОЕТИКА

Методичні вказівки для **практичних занять
навчальної дисципліни “Біоетика”
Для студентів I курсу
підготовки фахівців другого
(магістерського) рівня вищої освіти галузі
знань 22 «Охорона здоров'я»
спеціальності 221 «Стоматологія»**

Методичні вказівки для практичних занять навчальної дисципліни “Біоетика” розроблено магістром релігійних наук, к. н. з держ. упр., доцентом кафедри українознавства Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького **Г. Т. Терешкевич (с. Діогеною)**

рецензенти:

О. М. Христенко: к. пед. н., доцент кафедри філософії та суспільних дисциплін Тернопільського державного медичного університету імені І. Я. Горбачевського, к. пед. н., доцент

Н. В. Коляденко: д. мед. н., завідувач кафедри загальномедичних дисциплін і психосоматики ПрАТ «МАУП», член Товариства православних лікарів України

Розглянуто: на засіданні кафедри українознавства Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького ((протокол № 1 від 31 серпня 2023 року)

Затверджено методичною комісією факультету іноземних студентів (протокол № 1 від 31 серпня 2023 року)

ВСТУП

Метою вивчення навчальної дисципліни «Біоетика» є розкриття змісту, історичних коренів, засад та епістемології біоетики як науки, і на основі цього — висвітлення теоретичних положень та практичних рекомендацій щодо зміни в оцінці стану здоров'я населення, пошани гідності людини як особистості та її розвитку в духовній, душевній і тілесній інтегральності, збереження людського життя від моменту запліднення до природної смерті, висвітлення проблем генної інженерії та біотехнологій з погляду біобезпеки.

«Методичні вказівки для практичних занять навчальної дисципліни «Біоетика» для студентів першого року навчання укладено згідно з навчальною програмою та на основі компетентнісного підходу у вищій медичній освіті.

Згідно з вимогами стандарту, «Методичні вказівки...» сприяють набуттю студентами таких компетентностей:

інтегральної:

Здатність застосовувати набуті загальні і фахові компетентності для вирішення складних задач у професійній фармацевтичній діяльності в тому числі дослідницького та інноваційного характеру; здійснення професійної діяльності на відповідній посаді, включаючи виготовлення/розробку ліків, їх зберігання, контроль якості, доставку, розподіл, видачу, забезпечення лікарськими засобами, а також консультування, надання інформації щодо лікарських засобів та моніторинг побічної дії та/або неефективності лікарської терапії; здійснення інновацій.

загальних:

- Здатність до абстрактного мислення, аналізу та синтезу.
- Знання та розуміння предметної області; розуміння професійної діяльності.
- Здатність оцінювати та забезпечувати якість виконуваних робіт.
- Здатність реалізувати свої права та обов'язки як члена суспільства; усвідомлення цінності громадянського (вільного демократичного) суспільства та необхідності його сталого розвитку, верховенства права, прав і свобод людини та громадянина в Україні.

спеціальних (фахових, предметних):

- Здатність інтегрувати знання та розв'язувати складні задачі фармації/промислової фармації у широких або мультидисциплінарних контекстах.

- Здатність демонструвати і застосовувати у практичній діяльності комунікативні навички спілкування та фундаментальні принципи фармацевтичної етики й деонтології.

Основними завданнями вивчення навчальної дисципліни «Біоетика» є:

Здобути:

- інтегральне розуміння цінностей і засад біоетики як основи світогляду моральної, відповідальної, гуманної людини;
- відповідальність за утвердження норм біоетики в практичному житті;

Знати:

- знання та розуміння основних понять, норм біоетики;

- знання про підходи до вирішення конфлікту в межах біоетики, гуманізму;

Вміти:

- визначати морально-етичні засади біоетики та біобезпеки, які ґрунтуються на істинних цінностях і об'єктивних моральних нормах;
- формулювати засади біоетики, що дають змогу оцінити дії на біомедичному полі, до яких належить морально-добра оцінка;
- розкривати сутність біоетики, яка розглядає людину як особистість, передусім з її духовними цінностями і потребами, слугує їй, є відкритою для нових наукових знань, ґрунтується на моральних засадах, зорієнтованих на пошану гідності людини як особистості та її розвитку в духовній, душевній та тілесній інтегральності, збереження її життя від моменту запліднення (злиття гамет) аж до природної смерті;
- простежувати історичні корені біоетики, її філософські засади та місце серед інших морально-етичних і правових дисциплін;
- аналізувати державні нормативні акти в галузі охорони здоров'я щодо їх відповідності засадам біоетики;
- досліджувати специфіку біоетичних проблем в українському суспільстві, стан і перспективи розвитку біоетики, вплив засад біоетики на ефективність діяльності органів і закладів охорони здоров'я в Україні при розв'язанні проблем алкоголізму, наркоманії, СНІДу, трансплантації органів та експериментування на людині в галузі охорони здоров'я;
- розробляти науково-обґрунтовані пропозиції щодо шляхів і засобів регулювання біомедичних втручань у людський організм на засадах біоетики, зокрема в сфері демографії.

«Методичні вказівки...» містять:

- 1) план практичних занять;
- 2) методичні вказівки для опрацювання та засвоєння питань плану теми практичних занять, які тезово розкривають зміст і структуру кожного питання, зосереджують увагу студента на істотних проблемах моментах, мотивують до критичного аналізу та обговорення матеріалу в групі, заохочують обґрунтувати свою думку щодо різних філософських проблем, розтлумачити різні етичні ідеї та підходи, аргументувати свою згоду з різними етичними концепціями або навести контраргумент для їхнього спростування.
- 5) питання для самоконтролю;
- 6) форми і критерії контролю.
- 7) основну та рекомендовану літературу до кожного заняття.

**Тематичний план практичних занять з курсу за вибором «Біоетика»
для студентів 1 курсу денної форми навчання за спеціальністю
221 «Стоматологія»**

№	ТЕМА	К-ть годин
	Історичні корені біоетики. Епістемологія та етико-культурні моделі біоетики. Філософські засади біоетики. Засади біоетики у реалізації покликання лікаря.	2
	Право на життя людини від моменту запліднення	2
	Біоетична концепція демографії. Проблеми абортів	2
	Контрацепція та її альтернатива – природні методи розпізнавання днів плідності.	2
	Біоетична концепція охорони життя людини. Проблеми допоміжних репродуктивних технологій та їх альтернатива — НаПроТехнології	2

Біоетична неприпустимість продукування та використання живих людських ембріонів для отримання стовбурових клітин	1
Шлях до можливості клонування людини — знецінення гідності людського розмноження та ембріону	1
Основи біобезпеки	2
Інформована згода та експериментування на людині. Маніпуляції з психічним здоров'ям людини	2
Біоетика і трансплантація органів.	2
Ксенотрансплантація з точки зору біоетики.	1
Проблема евтаназії в контексті біоетики. Альтернатива евтаназії — паліативне лікування	2
Стан і перспективи розвитку біоетики в Україні	1
Вплив біоетики на ефективність діяльності органів та установ системи охорони здоров'я України	1
Біоетичний аспект боротьби з алкоголізмом	2
Тютюнозалежність як проблема біоетики	1
Проблеми профілактики наркоманії та реабілітації і ресоціалізації наркозалежних	2
Біоетика і соціальні проблеми	2
Разом	30

ТЕМА 1

Історичні корені біоетики. Епістемологія та етико-культурні корені біоетики. Філософські основи біоетики. Право на життя від моменту запліднення. Біоетична концепція демографії. Проблеми абортів.

План:

1. Чинники виникнення біоетики. Визначення біоетики. Метод дослідження у біоетиці. Закон моральний і закон цивільний. Течії (види) біоетики. Сутність персоналістичної біоетики. Епохи становлення медичної етики (домодерна, модерна, постмодерна). Біоетика і медичний патерналізм. Сфери та наряди біоетики. Спорідненість біоетики з деонтологією в медицині. Біоетика у процесі становлення національної системи охорони здоров'я в Україні. Засади біоетики у реалізації покликання лікаря.

2. Міждисциплінарність біоетики. Біомедичний, психологічний, соціологічний та юридичний аспекти з точки зору епістемологічного статусу біоетики. Основні моделі біоетики. Філософське обґрунтування етичного судження в біоетиці. Принципи і засади персоналістичної біоетики. Співпраця (співучасть) в злочині. Персоналістична етика лікарської чесноти Е. Пеллегріно і Д. Томаза. Принципіалізм (північно-американська модель біоетики) Т. Біачемпа і Дж. Чілдреса. Засади біоетики принципіалізму. Контрактуралізм Дж. Енгелгардта. Нова модель П. Сінгера.

3. Креаціонізм і персоналізм як теоретичне підґрунтя біоетики. Недосконалість матеріалістичного розуміння людини. Відображення сутності біоетики у вченні Томи Аквінського та в неотомізмі. Релігійний екзистенціалізм. Феноменологічна концепція тілесності. Філософська антропологія про сутність людини.

4. Життя як цінність. Біоетика про статус людського ембріона. Людина в контексті Біблії та вчення Церкви. Стать людини. Стать і гендер. Ранні етапи розвитку людини. Право людини на життя від моменту запліднення: а) аборт — порушення основного права людини на життя; б) права людини і новітні репродуктивні технології. Їх оцінка в контексті біоетики; в) право на життя в контексті прав людини. Гідність і недоторканість людського життя від моменту запліднення до природної смерті.

5. Лібералізація абортів як наслідок абортивної культури і морального занепаду суспільства та причинодемографічної кризи. Класифікація абортів та їх оцінка з погляду біоетики. Критерій етичної дозволеності пренатального обстеження. Хірургічні методи абортів. Фармакологічні методи (медикаментозний аборт). Вирішення проблеми постабортного синдрому в контексті біоетики.

Методичні вказівки

1. *Історичні корені біоетики*, що сприяли формуванню цієї галузі науки: екологічна катастрофа (Р. Поттер), надмірний вплив біомедичних технологій на людське життя (Е. Згречча), обмежений підхід до хворого (А. Геллегерс), криза взаємин лікар–пацієнт (С. Спінзанті).

Визначення біоетики. На сьогодні існує кілька визначень цієї галузі науки. На думку Р. Поттера, біоетика — це наука виживання. Е. Згречча тлумачить її як місток між біомедичними науками й науками про людину. А. Геллегерс вважає біоетику маєвтикою, тобто наукою, що здатна тлумачити цінності в діалозі медицини, філософії й етики. Саме він дав вагомий поштовх розвитку біоетики як академічної дисципліни, а на цій основі С. Спінзанті стверджував, що біоетика має запобігати кризовим явищам у взаєминах лікар–пацієнт через апеляцію до суспільної думки, відновлюючи при цьому засаду автономії пацієнта.

В. Райх вважає, що біоетика — це наука про людську поведінку щодо життя й здоров'я у світлі моральних засад і цінностей. Е. Згречча твердить, що, зважаючи на розвиток технологій, біоетика займається етичними проблемами, пов'язаними з розвитком біології й медицини, екології. Е. Пеллегріно й Д. Томазма звертають головну увагу на взаємини лікар–пацієнт, тому визначають біоетику як медичну етику, що оберігає традиції Гіппократа, відкидаючи медичний патерналізм. С. Спінзанті наголошує на автономії пацієнта не лише в контексті цих взаємин, але також на рівні суспільної думки. У працях зарубіжних учених біоетика поділяється на: загальну, спеціальну та клінічну, кожна з яких має свою конкретну галузь застосування.

Види біоетики. У сфері дискусій про біоетику розрізняють: біоетику навколишнього середовища (екоцентричну), яка вбачає об'єкт свого дослідження не в людині, а передусім в екосистемі, що має катастрофічне забарвлення, яке загрожує людству, і тому привертає увагу до охорони довкілля, оскільки здоров'я людини є частиною здоров'я усієї біосфери (Р. Поттер); біоцентричну біоетику, яка бачить людину центром своєї уваги, але розглядає її онтологічно та аксологічно рівною з усіма іншими живими істотами (П. Сінчер); антропоцентричну біоетику, яка ставить особистість людини центром етичного зацікавлення, займається проблемами, що стосуються життя людини, та опосередковано — проблемами навколишнього середовища, і яка заснована на онтологічно обґрунтованому персоналізмі (Е. Згречча).

Сутність персоналістичної біоетики. Вона є онтологічно обґрунтована, наголошує на найвищій цінності людської особистості, яку розуміє як цілісне поєднання духа, душі і тіла.

Етапи становлення медичної етики: домодерна (класична, гіпократівської традиції), модерна та постмодерна епохи.

Основні напрямки розвитку біоетики: етика професій охорони здоров'я (лікарі, медсестри, техніки та адміністратори структур системи охорони здоров'я); етика біомедичного пошуку з терапевтичною та нетерапевтичною метою; етика охорони здоров'я у соціальних сферах (проблема медицини праці; етика зайнятості; етика спорту; етика, яка стосується демографічного розвитку); етика довкілля в екологічній сфері.

У працях зарубіжних учених біоетика поділяється на: загальну, спеціальну та клінічну біоетику, кожна з яких має свою конкретну галузь застосування.

В Україні біоетика зараз набуває статусу прикладної науки.

2. Щодо епістемології біоетика на відміну від інших наук, які займаються поясненням феноменів і для яких важливе збільшення набутих знань, наголошує на моральних засадах цих знань; її об'єктом є насамперед моральне судження, тому вона кидає виклик науці й етиці, спонукує їх замислитися над своєю епістемологічною структурою, пропонуючи певне етичне обмеження наукового знання у напрямку наближення до істини. Це уможлиблює взаємодію біоетики з іншими науками. Біоетика є передусім системою моральних вимірів дій людини щодо іншої особистості, себе самої та суспільства. Вона є міждисциплінарна, оскільки як система ґрунтується на засадах етики, біології, медицини, психології, екології, релігії, філософії, права, соціології та інших галузей знання. Водночас її мета і засоби потребують морально-правового обґрунтування. Антропологічна структура біоетики є відкритою до трансцендентності.

Дослідники біоетичних проблем (Е. Згречча, А. Меліна, С. Спінзанті) опрацювали такі *етико-культурні моделі біоетики*, як ліберально-радикальна, прагматично-утилітаристська, соціобіологічна й персоналістична. З усіх наявних у науці концепцій, які випливають із сучасної ситуації в світі, найбільш відповідною і перспективною є модель персоналістична, що наголошує на найвищій цінності людської особистості, яку розуміє як цілісне поєднання духа, душі і тіла.

Е. Згречча, надаючи особистості людини найвищого значення, сформулював *чотири найважливіші етичні засади*, які стали головними напрямками біоетики: засаду охорони фізичного життя (яке є фундаментальною цінністю людини); засаду цілісності, або терапевтичну засаду (частина організму жертвується задля добра цілого організму); засаду свободи-відповідальності (свобода немає жодного сенсу без правди і відповідальності); засада соціальності-субсидіарності (допомагати більше там, де більша потреба).

Персоналізмові дещо суперечить сформульований у 80-х роках ХХ ст. у США *принципіалізм*, який будує свою біоетичну теорію на засадах пошани до автономії особи, не приносити шкоди пацієнтові, чинити тільки добро, справедливості щодо конкретної особи, і базується на моральному релятивізмі. Автори цієї концепції наголошують на оцінюванні наслідків надання допомоги пацієнтові без апеляції до етичних засад.

3. Теоретичними засадами біоетики є *філософська антропология, феноменология* і особливо *філософія персоналізму*, яка наголошує на цінності людини як духовної істоти, особистості, яка є унікальним створінням та має власну гідність і цінність. Окрім цих філософських напрямів відображають сутність біоетики вчення *Томи Аквінського* й *неотомізм*, які вважають особистістю також людину, що нездатна реалізувати свої розумові здібності. Подібної думки дотримуються представники *релігійного екзистенціалізму* (Г. Марсель, К. Ясперс, М. Гайдеггер), стверджуючи, що тіло є феноменом "Я" людини, співзасадою і знаком індивідуальної відмінності. *Персоналізм* є визначальною теоретико-методологічною основою біоетики, що співзвучна з християнським вченням про людину, ґрунтується

на відповідальності людини за всі живі істоти у світі і за весь світ загалом.

4. Моральні критерії біомедичного втручання у людське життя знаходяться в людині як особистості. *Життя* — найцінніший Божий дар людини, яке пов'язане з інтеграційними функціями організму. Фізичне людське життя є трансцендентним шляхом, який веде за межі теперішнього земного буття. Обов'язок людини — зважати не лише на підтримку земного життя, а й на остаточну мету — єднання з Богом у вічності.

Приналежність людини до *чоловічої чи жіночої статі* визначається з моменту запліднення. Стать (хромосомна чи генетична, гонадна, анатомічна або генітальна) стосується усієї людської особи. “І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх” (Бт. 1, 27). Людська статевість передбачає взаємодоповнюваність, взаємодарування в любові та відкритість на прокреацію у шлюбі. Тонка і водночас складна організація взаємодії гіпоталамо-гіпофізарної системи із діяльністю статевих залоз жінки, а також пов'язаними із цим змінами ендометрію матки може бути легко порушена впливом багатьох факторів: особливо використанням засобів контрацепції, зроблених раніше абортів. Альтернативою у даному випадку є закон дотримання чистоти, мудро створений Богом, щоб уникнути руйнування досконало відлагоджених механізмів материнства.

Стать і тендер — поняття не однакові. Гендерна політика — явище морально деструктивне. За результатами моніторингів Україна, Росія та Білорусія відносяться до країн, де розуміння статевої ще не захитане, однак необхідно через просвітницьку діяльність формувати пошану до людської статевої.

При злитті чоловічої та жіночої статевих клітин, тобто, *заплідненні*, утворюється одноклітинний зародок — *зигота*. З цього моменту розпочинається так званий пренатальний онтогенез або розвиток організму до народження. Пренатальний онтогенез у людини в нормі продовжується близько 280 діб (40 тижнів). У пренатальному онтогенезі розрізняють: 1) *початковий період*, який охоплює 1–7 добу розвитку. У цьому періоді в результаті дроблення із зиготи утворюється багатоклітинний організм — *бластоциста*. 2) *зародковий (або ембріональний) період* триває з другого до восьмого тижня розвитку, під час якого проходить *гастрюляція* з утворенням трьох зародкових листків: екто-, мезо- та ендодерми. У складі зародка з'являються зачатки тканин, органів і систем. 3) *плодовий період* триває з третього до дев'ятого місяця і завершується народженням дитини. У цьому періоді здійснюються процеси подальшого структурного і функціонального становлення тканин та органів плода. Онтогенезові передують *прогенез* — процес утворення чоловічих та жіночих статевих клітин — гамет: сперматозоїдів та яйцеклітини.

Біоетика привертає увагу, зокрема, до біологічного й антропологічного статусу ембріона людини, який від моменту запліднення має всі характеристики людської особистості: керувану особистим геномом свою власну проект-програму життя і людську гідність, що заслуговує пошани. Живий людський ембріон від моменту запліднення є людським суб'єктом з добре визначеною ідентичністю, який починає від цього моменту свій власний, безперервний, постійний і координований розвиток; має право на власне життя, і кожне втручання, яке не було б на користь ембріона, розглядається як дія, що порушує таке право. Тому потрібна чітко аргументована законодавча база стосовно: контрацепції як зброї у боротьбі проти життя та людини як особистості; стерилізації, що завдає шкоди фізичній цілісності людської особи та протирічить її свободі і праву дотримуватись прокреативного виміру єднальної любові; абортів як убивства дитини. Критерієм біоетичної дозволеності репродуктивних технологій людини є подружній акт з єднальною і розмножувальною функціями разом; запліднення в живому організмі і допоміжна функція технологій. Спроби вплинути на хромосомну і генетичну спадковість людини за допомогою

генетичних маніпуляцій, які не є терапевтичними, а націлені на продукування людських істот, відібраних щодо статі чи інших наперед визначених якостей, суперечать особистій гідності людини, її цілісності та ідентичності, тому жодним чином не можуть бути виправдані можливими корисними наслідками для майбутнього людства.

5.Аборт — порушення основного права людини на життя. Внаслідок недостатньої уваги до проблеми абортів в Україні склалася критична демографічна ситуація, яка загрожує своїми наслідками майбутньому держави, адже рівень народжуваності не забезпечує природного відтворення населення.

Завданням суспільства і держави є турбота про кожне людське життя: у школах — виховання відповідальності та пошани життя від моменту запліднення до природної смерті; у суспільно-політичному житті — заміна несправедливих проабортних законів новими, що визнають гідність людини; заборона заходів, що руйнують материнство і дитинство. На сьогодні виникла необхідність переглянути основні нормативно-правові документи щодо проблеми абортів і скласти нові, з врахуванням положень персоналістичної біоетики, та внести відповідні доповнення до основ законодавства.

Вирішити проблему руйнівного постабортного синдрому можна через покаяння, яке очистить совість і поверне людині самоповагу.

Критерії етичної дозволеності пренатальної діагностики: збереження життя та цілісності ембріона і матері, недопущення невинного ризику. З позиції біоетики недопустимі експерименти на людських ембріонах, за винятком терапевтичного експерименту, а також етично неприпустимі продукування та використання живих людських ембріонів для отримання стовбурових клітин.

Запитання до самоконтролю

1. Чинники виникнення біоетики.
2. Основоположник біоетики — Р. Поттер.
3. Визначення біоетики як науки.
4. Суть поняття “екоцентрична біоетика”.
5. Суть поняття “біоцентрична біоетика”.
6. Суть поняття “антропоцентрична біоетика”.
7. Етапи становлення біоетики.
8. Взаємини “лікар–пацієнт” з позицій біоетики.
9. Напрями біоетики.
10. Мета впровадження засад біоетики у практику.
11. Приклади реалізації змісту покликання лікаря як заповіт та ідеал до наслідування.
12. Причина міждисциплінарності біоетики.
13. Основні дисципліни, які поєднує біоетика.
14. Біомедичні аспекти біоетики.
15. Основні психологічні аспекти біоетики.
16. Соціологічні аспекти біоетики.
17. Правові аспекти біоетики.
18. Основні моделі біоетики.
19. Сутність ліберально-радикальної моделі.
20. Негативні сторони прагматично-утилітаристської моделі.
21. Особливості соціобіологічної моделі (соціоісторична і науково-технічна течії).
22. Основи філософського обґрунтування етико-культурних моделей.
23. Цінності персоналістичної моделі.
24. Філософські основи етичного судження в біоетиці.
25. Головні засади персоналістичної біоетики.

26. Засади персоналістичної етики лікарської чесноти в Е. Пеллегріно і Д. Томазма.
27. Принципіалізм (північно-американська модель біоетики) Т. Біачемпа і Дж. Чілдреса.
28. Засади біоетики принципіалізму.
29. Суть біоетики контрактуалізму Дж. Енгелгардта.
30. “Нові заповіді” П. Сінгера.
31. Сутність персоналістичного трактування людини.
32. Недоліки матеріалістичної філософії щодо розуміння сутності людини.
33. Основні матеріалістичні течії у філософії, особливості розуміння ними людини.
34. Відмінність між феноменологічним та онтологічним трактуванням тіла.
35. Сутність дуалістичної концепції тілесності.
36. Поняття цілісності людини у трактуванні Томи Аквінського.
37. Основні особливості розуміння людини представниками філософської антропології.
38. Переваги персоналістичного трактування людини з позиції біоетики.
39. Засади біоетики, які забезпечують гідність людського ембріона.
40. Обґрунтування статусу людського ембріона як особистості.
41. Біблія про статус людини, її остаточну й найвищу мету та фізичне життя як трансцендентний шлях, який веде за межі теперішнього земного життя.
42. Суть циклічності функціонування жіночої статеві системи.
43. Особливості гуморальних механізмів регуляції статевих функцій.
44. Суть гендерної ідеології як загрози інституту сім’ї.
45. Суть моральної неприпустимості штучного аборту.
46. Аборт з огляду на демографічну ситуацію.
47. Можливість заборони абортів та її наслідки.
48. Допоміжні репродуктивні технології і права людини.
49. Засади біоетики, які захищають права матері.
50. Засади біоетики, які обстоюють права дитини.
51. Загроза суспільству від легалізації абортів.
52. Визначення штучного аборту.
53. Етична оцінка різновидів абортів (мимовільний аборт, аборт при ектопічній вагітності, “терапевтичний” аборт, опосередкований аборт, селективний аборт, аборт після згвалтування чи інцесту, суспільний аборт).
54. Негативні сторони соціального аборту.
55. Критерій етичної дозволеності пренатального обстеження.
56. 8. Методи абортів (хірургічні та фармакологічні).
57. 9. Постабортний синдром: визначення, корені, симптоми, розв’язання проблеми ПАСу в контексті біоетики.
58. 10. Чи порадили б Ви зробити аборт в наступних ситуаціях?
 1. Чоловік з дружиною дуже бідні. У них вже 14 дітей. А зараз дружина виявила, що вагітна п’ятнадцятою дитиною. Беручи до уваги їхню бідність і надмірний ріст населення у світі, ви б порадили їй зробити аборт?
 2. Батько хворий сифілісом, у матері — туберкульоз. У них четверо дітей. Перша — сліпа, друга померла, третя — глуха, у четвертої — туберкульоз. Вона виявила, що знову вагітна. Враховуючи цю складну ситуацію, ви б порадили зробити аборт?
 3. Білий чоловік згвалтував тринадцятирічну чорношкіру дівчину. Вона завагітніла. Якщо б ви були її батьками, ви б порадили їй зробити аборт?
 4. Дівчина-підліток вагітна. Вона незаміжня. Її наречений не є батьком

дитини і дуже стурбований. Ви б порадили їй зробити аборт?

Якщо ви відповіли “так”, то...

У першому випадку ви вбили б Джона Веслі, відомого євангеліста XIX століття. У другому випадку ви вбили б славетного німецького композитора Людвіга ван Бетховена.

У третьому випадку ви вбили б Етель Уотерс, знамениту американську євангельську джазову співачку і актрису.

І якщо ви відповіли б “так” у четвертому випадку, ви оголосили б вбивство Ісусу Христу.

Література:

Терешкевич Г.Т. Основи біоетики та біобезпеки: підручник. Тернопіль: ТДМУ, 2021. 400 с.

Терешкевич Г. Т. Біоетика в системі охорони здоров'я і медичної освіти: навч. посібник / Г. Т. Терешкевич. Львів: Світ, 2008. 344 с.

Іван Павло II. Сімейне співжиття. Апостольське післясинодальне повчання про завдання християнської родини в сучасному світі, 22 листопада 1981 р. / Іван Павло II. Ватикан, 120 с.

Блехшмідт Е. Збереження індивідуальності. Людина — особа від самого початку. Дані ембріології людини / Е. Блехшмідт; пер. з нім. С. Матіяш; наук. ред. П. Гусак, З. Городенчук, О. Кука. Львів: Видавництво Українського Католицького Університету, 2021. 120 с.

Плідність — дар і завдання: навчальний посібник з методу розпізнавання плідності / упорядник О. Кука. Львів: Колесо, 2021. 348 с.

Соціально-філософські та етичні проблеми медицини: навч. посіб. / за заг. ред. А. П. Алексеєнко, В. М. Лісового. Харків: Колегіум, 2021. 340 с.

Маркевич А. Життя людини — найбільша таємниця Творця / А. Маркевич // Колегія. 2020. № 6. С. 120 - 134.

Фіялковський В. Дар народжувати / В. Фіялковський. Львів: Свічадо, 2019. 216 с.

ТЕМА 2

Право на життя людини від моменту запліднення.

1. Невідповідність методів контрацепції природі людської особи та її гідності. Класифікація засобів контрацепції та їх оцінка з погляду біоетики. Біоетична оцінка безпосередньої та опосередкованої стерилізації. Природні методи розпізнавання днів плідності. Біоетичні основи утримання від дошлюбних і позашлюбних статевих стосунків

2. Біоетичні проблеми репродуктивних технологій. Допоміжні репродуктивні технології як загроза людському життю та гідності людини. Нормативно-правові акти України щодо репродуктивних технологій. Критерій етичної дозволених допоміжних прокреативних технологій. Альтернатива допоміжних репродуктивних технологій — НаПроТехнології.

3. Гідність людської істоти як особистості від моменту запліднення. Неприпустимість фетальної терапії з позиції біоетики.

4. Клонування. Методи клонування. Штучне розмноження без гамет. Аргументи біоетики проти можливості клонування людини.

5. Основи біобезпеки. Життя клітин у людському організмі. Проблеми біомедичних маніпуляцій та генної інженерії в контексті гідності людини, її цілісності та ідентичності. Небезпека застосування новітніх біотехнологій в контексті біоетики. Проблеми біомедичних маніпуляцій та генної інженерії в контексті біобезпеки. Критерії етичної дозволених. Нормативно-правові акти щодо поводження з ГМО та застосування технологій генної інженерії в контексті біобезпеки. Поводження з ГМО в контексті забезпечення біологічної та генетичної безпеки. Небезпечність застосування генетично модифікованих

організмів для людини і довкілля. Небезпечне харчування.

6. Проблеми впровадження нанотехнологій та наслідки їх застосування для людини танавколишнього середовища. Проблеми нанобезпеки в контексті біоетики. Людина і довкілля.

7. Інформована згода та експериментування на людині. Маніпуляції з психічним здоров'ям людини. Етичні вимоги до проведення експериментів на людині. Класифікація досліджень. Основні нормативно-правові акти стосовно експериментальних досліджень. Етичні комітети, їх рівні, функції та характеристики. Інформована згода як головна засада медичного експерименту. Нагляд за досліджуваними ліками як попередження можливих негативних їх наслідків використання. Виробництво ліків-сиріт фармацевтичними фірмами в контексті державного фінансового стимулювання. Підстави використання плацебо в контексті експериментування. Умови етичної дозволеності. Проблема експериментування на людських зародках і ембріонах в контексті визнання гідності людської особистості у пренатальній фазі розвитку.

Маніпуляції з психічним здоров'ям людини.

Методичні вказівки

1. Контрацепція є свідомою та цілеспрямованою діяльністю з позбавленням статевого акту властивої йому дітонароджувальної функції.

Негативні наслідки контрацепції: абортівна дія, спричинення викиднів та вторинної неплідності, небезпека для здоров'я жінок, неефективність, розрив між взаємною любов'ю подружжя і даром передавання життя; руйнування взаємоповаги і любові між чоловіком та жінкою; формування негативного ставлення до дітей; підривання фізичного та психічного здоров'я подружжя; поява егоїзму, подружньої зневіри, розлучення, поширення захворювань, що передаються статевим шляхом, зокрема СНІДу; демографічні проблеми.

Переваги природних методів розпізнавання днів плідності: відповідність етичним нормам; збереження здоров'я батьків та дітей; спонтанність та естетика подружньої любові; зміцнення подружнього зв'язку; атмосфера взаєморозуміння та поваги в сім'ї; розвиток позитивного ставлення до дітей; рівномірний розподіл між чоловіком і жінкою турботи про планування сім'ї; моральна, психологічна та біологічна підготовленість до народження дитини; екологічність та ефективність.

Природні методи розпізнавання днів плідності – визначення часу настання овуляції за трьома показниками: температурою, слизом та положенням шийки матки (симтотермальний метод), спостереження за виділенням цервікального слизу (метод Білінгса, або овуляційний).

“Утікайте від розпусти!” (I Кор. 6, 18-20).

2. Критерій етичної дозволеності допоміжних прокреативних технологій людини: подружній акт із єднальною і розмножувальною функціями разом; запліднення в живому організмі; допоміжна функція техніки.

3. Експериментування з ембріонами, відбирання стовбурових клітин для трансплантації, що непоправно шкодить людському ембріону, перериваючи його розвиток, є дією морально неприпустимою.

4. Клонування людини неприпустиме, бо призвело б до знецінення гідності людського розмноження та ембріона людини як особистості.

5. *Життя кожної людини* починається з однієї єдиної клітини, назва якій — зигота. Її життя (що триває близько 30 год), як і життя усіх клітин людського організму координується на генетичному рівні, шляхом послідовної експресії різних генів. Уся генетична інформація записана на подвійній спіралі ДНК. Життя клітини від поділу до смерті або наступного поділу називається клітинним циклом. Клітинний цикл складається з інтерфази і мітозу. Інтерфаза включає три періоди: G₁, S, G₂.

Певні спроби вплинути на хромосомну і генетичну спадковість, які не є

терапевтичними, а націлені на продукування людських істот, відібраних щодо статі та інших наперед визначених якостей - такі маніпуляції суперечать гідності людини, її цілісності та ідентичності. Тому вони жодним чином не можуть бути виправдані можливими корисними наслідками для майбутнього людства.

У суспільстві ведуться гарячі дискусії з приводу потенційного ризику для здоров'я людини і довкілля широкого використання генетично-модифікованих організмів (ГМО).

Основним принципом "Картахенського протоколу з біобезпеки" до Конвенції з біорозмаїтості, прийнятого в 2000 р. у Монреалі, є принцип застереження: держава, не порушуючи вимог ВТО, може відмовитися від ввезення на її територію ГМО, якщо вважає, що такі організми спричинять небезпеку.

Вибір правильного *харчування* є одним із важливих складових здоров'я. Нефармакологічне лікування (зміна способу життя та харчування) не дає побічних ефектів, є дешевшим та ефективним компонентом терапії: покращує стан серцево-судинної системи, контролює рівень цукру, зменшує ризик виникнення онкології та збільшує тривалість життя. Знаючи ці принципи, можна вплинути на ризик виникнення серцево-судинних захворювань, ожиріння та онкологічних проблем.

6. Застосування *нанотехнологій* створює ризики для довкілля і здоров'я людини, оскільки на тепер практично відсутні об'єктивні наукові дані про ймовірні негативні впливи нанотехнологій, шляхи міграції та поведінку наночасточок тощо, а також методики оцінювання повного життєвого циклу наноматеріалів. Не розроблені механізми суспільного контролю над сферами використання та наслідками запровадження нанотехнологій.

Сьогодні в світі та в Україні активно формуються ринки *нанотоварів та нанопослуг*, тому важливим аспектом є надання максимально повної та адекватної інформації, оскільки обізнаність населення є вкрай недостатньою. Пріоритетними є такі питання нанобезпеки як вивчення токсичності наночастинок та нових матеріалів; моніторинг професійних впливів; аналіз потенційних ризиків для здоров'я людей, оточуючого середовища та професійних ризиків; державне законодавство щодо нанотехнологій; зменшення негативних впливів та розповсюдження інформації щодо потенційних ризиків; синхронізація вітчизняної наноіндустрії з міжнародною науковою та технологічною спільнотою. Експериментальні дослідження мають бути об'єктивними та незаангажованими.

Живий організм можна розглядати як величезну хімічну лабораторію в мініатюрі, де здійснюються численні і дуже складні процеси, незмінно направлені до однієї мети — збереження індивіда. Відмінність між трьома *сферами життя* — вегетативним, сенситивним і розумним життям, з філософської точки зору, спирається на два критерії: автономію живого і переваги живої природи над неживим світом. Екологічна криза спричинена, насамперед, невідповідною техногенною і споживацькою діяльністю людського суспільства, яка ґрунтується на викривленому усвідомленні людини свого місця та завдань у навколишньому середовищі. Людина – це найцінніше Боже створіння, що несе в ідеалі завдання Господа облагороджувати планету.

Демографічна ситуація в Україні вимагає перегляду державної політики щодо проблем цінності та гідності людського життя, яке повинно користуватися повагою і захистом з моменту запліднення і до природної смерті.

7. Особливої уваги органів державного управління, зокрема біоетичної експертизи на державному рівні, вимагає проведення експериментування на людині, яке задля науки може бути прямим втручанням в організм та загрожувати життю і здоров'ю особистості. Етичні вимоги щодо участі в експерименті сформульовані біоетикою: інформований вільний вибір; узгодженість з природним функціонуванням органів і тканин, природним динамізмом розвитку і вдосконаленням людини як особистості; наявність доклінічної стадії

експериментування, яка повинна включати теоретичну підготовку, лабораторні дослідження, експерименти на тваринах з метою зведення до мінімуму ризику на стадії проведення їх на людині. Потрібна певність, що досліджуваний препарат не менш ефективний за інші відомі засоби. Експеримент необхідно перервати, якщо пацієнт відмовляється від своєї попередньої згоди на нього, а також у разі непередбаченого зростання ризику небезпеки для здоров'я пацієнта. Експериментування мають здійснювати компетентні спеціалісти під контролем відповідної клініки та комісій з етики.

Людина як найдосконаліша особистість є недоторканою і не може бути ні інструментом, ні засобом експериментування чи будь-яких маніпуляцій над нею.

Питання до самоконтролю

1. *Контрацепція: визначення, класифікація, негативні сторони, моральна оцінка.*
2. *Суть Національної програми планування сім'ї.*
3. *Небезпека контрацепції.*
4. *Етична оцінка примусової, добровільної та терапевтичної стерилізації.*
5. *Основа природних методів розпізнавання днів плідності (календарного, температурного, методу Білінгса, симптомтермального методу).*
6. *Негативні сторони дошлюбних і позашлюбних статевих стосунків.*
7. *Суть етичної неприпустимості застосування репродуктивних технологій.*
8. *Негативні наслідки репродуктивних технологій.*
9. *Критерій етичної дозволеності допоміжних прокреативних технологій.*
10. *Суть використання НаПроТехнологій.*
11. *Характеристики стовбурових клітин.*
12. *Право на життя ненародженої дитини.*
13. *Суть етичної неприпустимості використання живих ембріонів для одержання стовбурових тканин*
14. *Негативні сторони можливості клонування людини.*
15. *Визнання гідності людини як особистості на будь-якому етапі її існування.*
16. *Генна інженерія: визначення, завдання.*
17. *Клітинний поділ (інтерфаза і мітоз).*
18. *Мейоз (сперматогенез, овогенез), кросинговер, новий унікальний організм з моменту запліднення.*
19. *Основні морально-правові вимоги при проведенні експериментів на людині.*
20. *Критерій етичної дозволеності застосування методів генної інженерії.*
21. *Генетично модифіковані організми: визначення, цілі отримання, етапи отримання, проблема безпечності для людини і довкілля.*
22. *Біобезпека: визначення, нормативно-правове регулювання поведження з ГМО, принцип застереження, лабораторна база.*
23. *Небезпечність фаст-фудівського харчування для здоров'я людини.*
24. *Сфери життя (вегетативне, сенситивне, розумне). Їх відмінності.*
25. *Нанобіотехнології: визначення, позитивні і негативні сторони їх застосування для здоров'я людини і довкілля.*
26. *Наноматеріали: визначення, властивості.*
27. *Нанобезпека: визначення, критерій етичної дозволеності.*
28. *Суть засади інформованої згоди.*
29. *Засади біоетики, які регулюють медичні експерименти.*
30. *Безпечність терапевтичних експериментів.*
31. *Підстави використання плацебо при клінічному терапевтичному*

- експериментуванні на людині.*
32. *Умови використання плацебо в контексті контрольного клінічного дослідження.*
 33. *Роль біоетичних комісій з біоетики у контексті експериментування на людині.*
 34. *Відмінність між опосередкованим і безпосереднім впливом на людську психіку.*
 35. *Суть поняття “гормональної маніпуляції” з психікою людини.*
 36. *Небезпека хімічної маніпуляції з психікою людини.*
 37. *Негативні аспекти механічного втручання у психіку людини.*
 38. *Міжнародні організації, які застерігають від експериментів на ембріонах.*
 39. *Відмінність між дослідженням і експериментальним дослідженням.*
 40. *Суть терапевтичних і нетерапевтичних експериментальних досліджень.*
 41. *Фази клінічного дослідження.*
 42. *Особливості інструментального експериментального дослідження.*
 43. *Нормативно-правові акти, які стосуються експериментальних досліджень.*
 44. *Необхідність отримання інформованої згоди при нетерапевтичному і терапевтичному експериментальних дослідженнях.*
 45. *Засади діяльності етичних комітетів.*
 46. *Рівні етичних комітетів.*
 47. *Склад етичних комітетів.*
 48. *Цінності та засади етичних комітетів.*
 49. *Наукова цінність та переконливість протоколу експериментального дослідження.*
 50. *Умови дозволеності застосування плацебо.*
 51. *Етичний критерій методології експерименту.*

Література:

Терешкевич Г.Т. Основи біоетики та біобезпеки: підручник. Тернопіль: ТДМУ, 2021. 400 с.

Терешкевич Г. Т. Біоетика в системі охорони здоров'я і медичної освіти: навч. посібник / Г. Т. Терешкевич. Львів: Світ, 2008. 344 с.

Іван Павло II. Сімейне співжиття. Апостольське післясинодальне повчання про завдання християнської родини в сучасному світі, 22 листопада 1981 р. / Іван Павло II. Ватикан, 1981. 120 с.

Блехшмідт Е. Збереження індивідуальності. Людина — особа від самого початку. Дані ембріології людини / Е. Блехшмідт; пер. з нім. С. Матіяш; наук. ред. П. Гусак, З. Городенчук, О. Кука. Львів: Видавництво Українського Католицького Університету, 2021. 120 с.

Плідність — дар і завдання: навчальний посібник з методу розпізнавання плідності / упорядник О. Кука. Львів: Колесо, 2021. 348 с.

Соціально-філософські та етичні проблеми медицини: навч. посіб. / за заг. ред. А. П. Алексеєнко, В. М. Лісового. Харків: Колегіум, 2021. 340 с.

Маркевич А. Життя людини — найбільша таємниця Творця / А. Маркевич // Колегія. 2020. № 6. С. 120 - 134.

Фіялковський В. Дар народжувати / В. Фіялковський. Львів: Свічадо, 2019. 216 с.

ТЕМА 3

Біоетика і трансплантація органів Ксенотрансплантація з точки зору біоетики. Проблема евтаназії в контексті біоетики. Альтернатива евтаназії — паліативне лікування.

План:

- 1.Труднощі та успіхи трансплантології. Проблеми дарування органів і тканин у контексті біоетики. Трансплантація та ідентичність людської особи. Проблема діагностування смерті. Інформована згода і трансплантація органів. Проблеми призначення дарованих органів у контексті біоетики. Загальні етичні засади трансплантології та їх відображення у міжнародному і внутрішньодержавному законодавствах.
2. Історія та сучасний стан розвитку ксенотрансплантації. Рушійні сили та позитивні моменти. Можливі негативні наслідки, перешкоди та перестороги. Засади біоетики в галузі ксенотрансплантації.
3. Смерть як суспільний феномен. Евтаназія з погляду біоетики. Етична оцінка евтаназії. Евтаназія і право на життя: стан законодавчого регулювання в Україні. Моральні проблеми самогубства. Особливості паліативної терапії. Біоетичні проблеми реанімації.

Методичні вказівки

1. Засади біоетики в трансплантації: захист життя донора і реципієнта, захист ідентичності особистості та інформована згода. У вирішенні проблем трансплантації органів при донорстві від живої особи постає необхідність добровільної інформованої згоди як з боку донора, так і від реципієнта щодо: включення процедур, передбачення ризиків, можливих терапій і/або застережних засобів після взяття органу, динаміки призначення дарованого органу. Окрім того, необхідно уникати будь-яких форм психологічного тиску або примусового вибору донора на базі моральних, чуттєвих або ще гірше – економічних критеріїв. При донорстві з мертвої особи, якщо не можна дізнатись про попереднє рішення потенційного донора щодо можливості взяття органів для трансплантації, має етичну цінність згода його законних представників. Опанування нових неврологічних знань спричинило певну зміну власне в концепції смерті. Відбувся перехід від концепції смерті “як події”, точної і раптової, що співпадає з припиненням биття серця і самостійного дихання, до концепції смерті як “процесу”, який відбувається протягом певного проміжку часу, виходячи з безповоротної дезінтеграції цілісності індивідуального організму, яка співпадає з повним припиненням активності мозку. Існує смерть людини, яка полягає у цілісності дезінтеграції особистості, як наслідок відділення життєвого принципу або духу і душі від тілесності. Трансплантація таких органів як головний мозок, гонади, гіпофіз має етичне обмеження на рівні спричинення зміни ідентичності особи. Згідно з Законом України "Про трансплантацію органів та інших анатомічних матеріалів людини" (1999) фетотерапія здійснюється ембріональними тканинами і органами, отриманими з абортівного матеріалу (ст. 19), що є морально неприпустимим. Органи влади в Україні повинні протидіяти нелегальній торгівлі частинами ембріонів людини, які продаються за кордон. У визначенні першочерговості доступу до органів для трансплантації значною мірою потрібно ґрунтовно дотримуватись імунологічної і клінічної оцінки. Критерії призначення дарованих органів не мають бути підпорядковані логіці “дискримінації” або утилітарному принципу. Важливим поступом є затвердження Радою Європи конвенції з біоетики, в якій підтверджується заборона торгівлі частинами людського тіла.

2. Стосовно ксенотрансплантації, вважається морально виправданим використання тварин з експериментальною метою і якщо це необхідно для порятунку життя людини, при цьому дотримуючись етичних принципів.

3. У деяких країнах Європи прихильники евтаназії вважають, що вона повинна бути дозволена законом. В Україні, де право на життя гарантоване кожному громадянину відповідними статтями Конституції (ст.3, 27, 64), немає спеціального нормативно-правового акту щодо евтаназії, але це питання врегульоване “Основами законодавства України про охорону здоров’я”, де евтаназія категорично заборонена, а при здійсненні кваліфікується як навмисне вбивство. На сучасному етапі це питання не

дискутується, однак звертається увага, що правова база в Україні на сьогодні досить нечітка і це викликає занепокоєння. Органи державного управління повинні подбати про відповідне законодавче врегулювання проблеми, передбачивши належний контроль за дотриманням чинних законів та впроваджуючи замість евтаназії паліативну терапію – пом'якшення страждань невиліковно хворої людини.

Самогубство морально неприпустиме, нівелює цінність людського життя. Життя – дар Бога і завжди Йому підпорядковане. Самогубство чинить людину абсолютним власником свого життя є важким злочином проти життя, яке Бог довірив нашій свободі.

При вирішенні проблеми реанімації першорядним є етичні засади порядності та об'єктивності, єдиним критерієм вибору у разі нестачі апаратури й приміщення – більша ймовірність виживання пацієнта. Неможна примусити до лікування, яке є дуже важким у застосуванні з різного огляду. Смерть мозку є основним, але не абсолютним критерієм смерті людини. Допоки немає остаточної певності про смерть пацієнта, він залишається живою істотою, яка має потребу у лікуванні способом, гідним людської особи.

Питання до самоконтролю

1. Трансплантація: визначення та класифікація, історія трансплантології.
2. Етичне обмеження трансплантації на рівні спричинення зміни ідентичності особистості людини.
3. Етичні та антропологічні чинники, які впливають на рішення дарування власних органів.
4. Основні труднощі сучасної трансплантології.
5. Засади біоетики, які регулюють трансплантацію органів.
6. Важливість персоналістичного аспекту трансплантології.
7. Небезпека утилітарного критерію вибору пацієнтів у трансплантології.
8. Позитивна роль терапевтичного критерію при відборі пацієнтів для пересадження органів.
9. Складність проблеми діагностування смерті.
10. Основні положення ксенотрансплантації в контексті біоетики.
11. Можливі негативні наслідки ксенотрансплантації, перешкоди та перестороги.
12. Засади біоетики в ксенотрансплантації.
13. Зміст життя (місце і призначення в світі) та ставлення до смерті.
14. Евтаназія: визначення, поділи, моральна оцінка.
15. Доцільність терміну “право людини на гідну смерть”.
16. Суть недоторканості людського життя.
17. Негативні сторони евтаназії.
18. Засади біоетики, які застерігають проти евтаназії.
19. Ставлення до евтаназії в Україні.
20. Евтаназія і право на життя: стан законодавчого регулювання.
21. Особливості життя після смерті (Лук. 16, 19–31).
22. Специфічні зміни при переході похованого тіла в тіло воскресле (I Кор. 15, 42–44).
23. Суть логічної необґрунтованості поняття “якість життя”.
24. Самогубство: різновиди, причини, мотиви, моральна оцінка.
25. Моральна відповідальність за самогубство та профілактика.
26. Паліативна терапія: визначення, особливості, етапи прийняття хвороби.
27. Ставлення до людей похилого віку — індикатор та характеристика цивілізації суспільства.
28. Роль душпастирської опіки священника, порадиництва, хоспісів у піклуванні про невиліковно хворих.
29. Етичні засади, яких потрібно дотримуватись під час реанімації.

Література:

Терешкевич Г.Т. Основи біоетики та біобезпеки: підручник. Тернопіль: ТДМУ, 2021. 400 с.

Терешкевич Г. Т. Біоетика в системі охорони здоров'я і медичної освіти: навч. посібник / Г. Т. Терешкевич. Львів: Світ, 2008. 344 с.

Іван Павло II. Сімейне співжиття. Апостольське післясинодальне повчання про завдання християнської родини в сучасному світі, 22 листопада 1981 р. / Іван Павло II. Ватикан, 1981. 120 с.

Блехшмідт Е. Збереження індивідуальності. Людина — особа від самого початку. Дані ембріології людини / Е. Блехшмідт; пер. з нім. С. Матіяш; наук. ред. П. Гусак, З. Городенчук, О. Кука. Львів: Видавництво Українського Католицького Університету, 2021. 120 с.

Плідність — дар і завдання: навчальний посібник з методу розпізнавання плідності / упорядник О. Кука. Львів: Колесо, 2021. 348 с.

Соціально-філософські та етичні проблеми медицини: навч. посіб. / за заг. ред. А. П. Алексеєнко, В. М. Лісового. Харків: Колегіум, 2021. 340 с.

Маркевич А. Життя людини — найбільша таємниця Творця / А. Маркевич // Колегія. 2020. № 6. С. 120 - 134.

Фіялковський В. Дар народжувати / В. Фіялковський. Львів: Свічадо, 2019. 216 с.

ТЕМА 4

Стан і перспективи розвитку біоетики в Україні Вплив біоетики наефективність діяльності органів та установ системи охорониздоров'я України. Біоетичний аспект боротьби з алкоголізмом. Тютюнозалежність як проблема біоетики. Проблеми профілактики наркоманії та реабілітації і ресоціалізації наркозалежних. Профілактика СНІДу та лікування хворих на СНІД в контексті біоетики. Біоетика і соціальні проблеми.

План:

1. Організаційні заходи з впровадження біоетики в Україні. Діяльність інституцій з біоетики в Україні. Співпраця з міжнародними організаціями в галузі біоетики. Сфера компетенції Інституту біоетики імені Ярослава Базилевича. Внесок завідувача кафедри організації і управління охорони здоров'я, доцента Ярослава Базилевича у розвиток біоетики в Україні (зі спогадів автора). Досвід викладання біоетики у Львівському національному медичному університеті імені Данила Галицького. Комітети з біоетики: функції і характеристики. Типи комісій з біоетики.

2. Міжнародні організації з питань охорони здоров'я та їх вплив на формування законодавства в Україні. Криза в галузі права людини на життя. Недоліки українського законодавства щодо захисту гідності людини.

3. Алкоголізм як психофізична патологія та соціальна проблема. Заходи державних органів щодо подолання алкоголізму. Громадські антиалкогольні організації та подолання алкоголізму в контексті біоетики.

4. Загроза тютюнокуріння життю та здоров'ю. Заходи подолання проблеми тютюнозалежності в контексті біоетики.

5. Небезпека наркоманії. Програми профілактики наркоманії. Зарубіжний досвід профілактики та боротьби з наркозалежністю.

6. Природа виникнення СНІДу та перебіг цього захворювання. Шляхи передачі ВІА- інфекції. Профілактика СНІДу та лікування хворих на СНІД в контексті біоетики.

7. Визначення поняття “здоров'я” та проблеми хвороби в біоетиці. Погляди на вакцинацію у світлі біоетики. Гомеопатія і біоетика.

Гомосексуалізм як проблема біоетики.

Транссексуалізм і корекція статевої ідентифікації. Війна як антигуманне явище. Головні мотиви проти смертної кари. Вплив засобів масової інформації на формування біоетичного мислення особистості.

Методичні вказівки

1. Органи державного управління України в процесі законотворчості досить енергійно й результативно працюють над втіленням засад біоетики. Це помітно, зокрема, у посиленій увазі до біоетики як дослідницької дисципліни. При Кабінеті Міністрів України у 2001 р. була створена Комісія з питань біоетики, яку очолював віце-президент АМН України Ю. І. Кундієв. Діяльність комісії визначали такі основні завдання: підготовка рекомендацій для проведення біоетичної експертизи в Україні; розробка пропозицій до законодавчого регулювання в галузі біоетики; забезпечення участі України в міжнародній співпраці з питань біоетики; інформування населення про досягнення й наявні проблеми в галузі біоетики і т. ін. Комісія з питань біоетики могла спиратися у своїй роботі на практику функціонування Української асоціації з біоетики, Інституту біоетики ім. Ярослава Базилевича, що взяли на себе обов'язок поширення ідей біоетики в Україні та зарубіжного досвіду, впровадження її засад у практику охорони здоров'я; спільно з державними органами системи охорони здоров'я пропагують створення комітетів з біоетики в усіх закладах охорони здоров'я.

Головна мета Інституту біоетики – забезпечення пошани гідності людини як особистості в своїй інтегральності (тобто духовній, душевній і тілесній єдності); збереження життя та здоров'я людини від моменту запліднення до природної смерті; пріоритетності інтересів людини перед інтересами науки чи суспільства.

За останні роки помітно зросла кількість опублікованих статей та монографій з біоетики, перекладаються праці відомих мислителів Заходу, ідеї яких стають доступними широкому загалу суспільства, проведені численні науково-практичні конференції і семінари з питань біоетики міжнародного, національного та регіонального масштабу.

Згідно з наказом Міністерства охорони здоров'я України від 01.11.2000 р. за № 281 “Про затвердження Інструкції до лікарських засобів та експертизи матеріалів клінічних випробувань і типового положення про комісію з питань етики” в Україні розпочатий процес формування комітетів з етики на базі установ охорони здоров'я. Інструкція містить основні вимоги до проведення клінічних випробувань лікарських засобів, які можуть проводитися на пацієнтах (добровольцях) за повною чи скороченою програмою, а також наголошує на необхідності створення спеціальних комісій з питань біоетики для проведення експертизи клінічних випробувань. Функції цих комісій збігаються з основними завданнями комітетів з етики, передбаченими міжнародними нормами.

Кожен науковий проект, який передбачає досліди на людях, кожне клінічне випробування нових ліків чи діагностичних засобів і нових медичних технологій, потребує біоетичної експертизи. Її мають здійснювати комітети з біоетики, які необхідно створити при всіх наукових закладах, де проводяться дослідження над людьми, у всіх лікувально-профілактичних установах.

Завдання комітетів з біоетики: виховна діяльність, розгляд протоколів дослідження і клінічного експериментування, консультації.

Характеристики комітетів з біоетики: компетентність, незалежність, неупередженість, консультативний характер.

Біоетика, яка нині набуває статусу прикладної науки, поступово запроваджується як дисципліна у вищих навчальних закладах України, передусім медичного профілю.

2. Нормативно-правові акти України, які стосуються охорони здоров'я людини, повинні відповідати засадам і цінностям біоетики. Законодавство України в галузі охорони здоров'я згідно зі ст. 9 Основного закону України

адаптується до відповідних міжнародних документів, якщо є згода на це Верховної Ради. Через законодавство України імплементуються основні документи міжнародних організацій щодо дотримання норм і засад біоетики у практиці охорони здоров'я. Основою таких нормативних актів є право людини на гідне життя і пошана людської особистості.

Логічним доповненням до Європейської конвенції з прав людини та Європейської соціальної хартії є Європейська конвенція "Про захист прав та гідності людини у зв'язку з використанням досягнень біології і медицини", яку підписала Україна спільно із 22 державами. Це означає, що законодавчі акти стосовно охорони життя і здоров'я повинні формуватися згідно з вимогами останньої Конвенції, заснованої на засадах біоетики. Погляд біоетики на медицину спрямовує увагу на високу цінність служіння життю, бо це є основою гуманізації суспільства.

Законодавство України про охорону здоров'я базується на Конституції України, де одним із головних принципів є забезпечення пріоритету загальнолюдських цінностей над іншими інтересами (ст. 4). У медичній практиці дозволене застосування медико-біологічних досліджень з суспільно корисною метою за умови їх наукової обґрунтованості, переваги успіху над ризиком, заборонене проведення експериментів над хворими, ув'язненими, військовополоненими (ст. 45). Рекомендація парламентської Асамблеї Ради Європи №1046/1986 проголошує, що і зародкам та ембріонам людини властива людська гідність, тому за всіх умов слід ставитися до них з належною повагою і будь-яке втручання в їх організм, навіть нежиттєздатних, повинно бути заборонене (експерименти, взяття органів для трансплантації тощо) (п.10). Забезпечити виконання цих вимог мають законодавчі органи кожної окремої країни. Закон України про охорону здоров'я дозволяє штучне запліднення та імплантацію ембріона за згодою подружжя та при збереженні анонімності донора (ст.48), що морально неприпустимо з позиції біоетики. Законом України про охорону здоров'я дозволений аборт (ст.50), що теж морально неприпустимо, бо йдеться про вбивство. Зокрема особливої уваги органів державного управління заслуговує законодавство щодо трансплантації органів. У відповідному Законі України існують суттєві етичні обмеження щодо трансплантації органів та інших анатомічних матеріалів людини (№ 1007 – XIV / 1999), хоча практика пересадження у медицині України дещо відстає від інших країн. Однак, згідно з ним "фетотерапія здійснюється ембріональними тканинами і органами, отриманими з абортівного матеріалу" (ст. 19), що морально неприпустимо. Органи влади в Україні повинні протидіяти нелегальній торгівлі частинами ембріонів людини, які продаються за кордон.

Засади біоетики, впровадження яких у біомедичну практику вельми актуальне, нині застерігають щодо узаконення клонування людини й евтаназії, що може бути прямою загрозою для гуманного суспільства й правової держави, якою прагне стати Україна. Підтвердженням забезпечення засад цінності життя є хоча б скасування смертної кари 23 лютого 2003 р. народними депутатами України.

3. Проблема гідності особистості людини, на якій наголошує біоетика, вимагає особливо уважного ставлення державних органів як до виробництва і торгівлі алкоголем, так і до пропаганди обмеження його вживання. Водночас з погляду біоетики алкоголізм — це тяжка хвороба, яка має різноманітні причини виникнення, включаючи соціальні, біологічні та психологічні чинники, і яка характеризується патологічними фізичними та психічними змінами в організмі людини і формуванням алкогольної залежності. Подолання алкоголізму потребує зусиль самої людини, допомоги родини, суспільства й держави. До боротьби зі зловживанням алкоголем залучаються громадські та релігійні організації. Одна із можливих засад порятунку — підтримка товариств анонімних алкоголіків, заохочення їх до

активної діяльності. Найважливіше завдання реабілітації полягає не лише у відновленні, а й у збереженні особистісного та соціального статусу хворого.

4. Вирішення проблеми тютюнозалежності починається з визнання людиною свого безсилля та бажання духовного відновлення. Профілактика тютюнопаління спрямована на зведення до мінімуму реклами тютюнових виробів, викорінення у свідомості людини поняття про їх нешкідливість.

5. На сучасному етапі проблема наркоманії є глобальною, вирішення її в окремій країні неможливе. Органи державного управління в Україні свідомі того, що досвід інших країн у боротьбі з наркоманією не завжди відповідає специфіці українського суспільства, його ментальності, релігійності, духовності, умовам життя, тому боротьба з наркотичною залежністю в Україні спрямована насамперед на підвищення рівня моральності українського суспільства. Для досягнення успіхів у ресоціалізації необхідно: змінити існуючу на сьогодні наркологічну концепцію, поставивши пріоритетом такої реабілітації особистість людини; перенести акцент лікування залежності з виключно органічної терапії на психологічну корекцію та реабілітацію; створити в родині мікроклімат довіри і взаєморозуміння; організувати осередки ресоціалізації, котрі б допомагали у реадaptaції осіб до суспільного життя.

6. Біоетика твердить, що потрібно ставитись до хворих на СНІД з любов'ю і співчуттям, хоча СНІД — жахливе антигуманне явище. Профілактика СНІДу — використання одноразових медичних і перукарських інструментів, дошлюбна незайманість та подружня вірність.

7. *Хворіти* — велике мистецтво; треба здобути вміння хворіти, подібно, як треба вміти проживати добрі і погані дні, перемагати життєві труднощі, послабляти або унеможлиблювати конфлікти.

Існує багато інформації як про позитивні, так і негативні наслідки *вакцинації*. Вакцинація

– це введення в організм людини антигенного матеріалу (препаратів, що складаються з ослаблених чи вбитих збудників хвороб або продуктів їхньої життєдіяльності) з метою стимулювання імунної системи (вироблення імунітету до хвороби, який попередить зараження чи послабить його наслідки). Господь дав нам дар життя і здоров'я. Кожне медичне втручання повинно мати позитивний вплив на подальшу якість життя людини. Необхідно володіти інформацією, щоб обирати найкраще для себе та своїх дітей. Одним з можливих шляхів вирішення проблеми вакцинації є передбачення на законодавчому рівні права вибору людини на її проведення.

Гомеопатія базується на теорії, що хвороба може бутивилікувана шляхом застосування дуже малих доз ліків, які у здорових людей і у великих дозах можуть викликати симптоми, подібні до симптомів цієї хвороби. Засновник гомеопатії німецький лікар Самуїл Ганеман сформулював три основних закони лікування: *перший* — подібне лікується подібним, *другий* — розрідження (чим більш розріджені ліки, тим вони ефективніші), *третій* — підсилення. Згідно із Катехизмом Католицької Церкви "...Звернення до медицини, названої народною, не узаконює ні викликання злих сил, ні використання легковірності іншої людини".

Профілактика *гомосексуалізму*: навчитись переводити акцент свідомості від інстинктивної чуттєвості до вищих духовних сфер.

У випадку *транссексуалізму* хірургічне втручання не коригує хибної статевої самоідентифікації людини. Навпаки, інколи воно стає причиною ще більшої особистої драми. Таке втручання має виключно поверхневий характер, бо особа на генетичному рівні залишається незміненою. Стать, "надана" трансексуалістові, є "штучною".

Альтернативою хірургічного методу лікування транссексуалізму є застосування всіх інших методів для того, щоб людина могла жити зі своєю патологією, подібно як хворі з тяжкими недугами. Якщо йдеться про

пацієнтів-транссексуалів, які декларують себе християнами, співпраця психотерапевта і священика може відкривати широкі перспективи щодо вирішення цієї проблеми. Лікарі повинні приймати чіткі рішення у конкретній ситуації, якнайкраще використовуючи знання і доступні методи, щоб полегшити стан пацієнта.

В умовах *війни* законна самооборона може бути не тільки правом, але й почесним обов'язком для того, хто несе відповідальність за життя інших, за спільне добро сім'ї та держави. Для оборони суспільного блага необхідно знешкодити агресора. Якщо є спосіб захистити людське життя від агресора і зберегти суспільний порядок та безпеку людей, не вдаючись до кровопролиття, потрібно обмежитися цими засобами, тому що вони більше відповідають спільному добру і гідності людини. У Нагірній проповіді Господь нагадує заповідь: "Не вбивай" (Мт. 5, 21), і доповнює її заборонаю на гнів, ненависть та помсту. Щобільше, Христос просить своїх учнів підставляти другу щоку (Мт. 5, 22–39), любити своїх ворогів (Мт. 5, 44). Сам Він не захищався і просив Петра вкласти меч до піхви (Мт. 56, 22).

Смертна кара — спадщина дохристиянської культури, що радше є помстою, аніж засобом навернення, ресоціалізації злочинця. Смертна кара є вбивством за будь-яких мотивів.

Реальне подолання проблеми негативного впливу неконтрольованих засобів *масової інформації* (ЗМІ) на формування молодого покоління можливе лише за умови, що воно стане важливим і невідкладним обов'язком органів державного управління, різних громадських та освітніх установ, молодіжних організацій, а також духовних інституцій. ЗМІ, зокрема телебачення, є важливими джерелами комунікації та інтелектуального збагачення і повинні бути корисними у житті кожної людини і суспільства в цілому, відчутно сприяти духовному зростанню особи, спрямовувати до шляхетних ідей.

ПИТАННЯ ДО САМОКОНТРОЛЮ.

1. Організації, що компетентні вирішувати проблеми біоетики та впливати на формування законодавства в Україні.
2. Організації, які ведуть наукову роботу в галузі біоетики.
3. Приклади наукової співпраці українських і зарубіжних організацій в галузі біоетики.
4. Завдання комітетів з біоетики.
5. Характеристика комітетів з біоетики.
6. Типи комісій з біоетики.
7. Основні труднощі впровадження біоетики в практику підготовки медичних кадрів.
8. Акти державних органів України, які регламентують впровадження засад біоетики в систему охорони здоров'я.
9. Міжнародні організації, що працюють у галузі захисту гідності людини.
10. Факти нехтування правом на життя у суспільстві.
11. Українське законодавство про аборти.
12. Недоліки законодавчих актів України стосовно регулювання народжуваності.
13. Негативні аспекти проблеми клонування.
14. Соціальні причини алкоголізму.
15. Чинники виникнення алкогольної залежності.
16. Алкоголізм як хвороба.
17. Визначення алкоголізму та пияцтва.
18. Патогенез алкоголізму (стадії: компенсації, наркотична, декомпенсації).
19. Дія алкоголізму на центральну нервову систему (фаза збудження, фаза пригнічення).

20. Суспільні наслідки алкоголізму.
21. Засади профілактики алкоголізму.
22. Шляхи до тверезого життя у діяльності спільнот АА: Ал-анон та Ал-атін Міжнародного руху анонімних алкоголіків, товариства “Відродження”, Львівської обласної організації українського товариства “Тверезості та здоров’я” та благодійної організації “Регіональний Центр соціальної адаптації”.
23. Негативні сторони державної політики в галузі виробництва й продажу алкогольних напоїв.
24. Причина низької ефективності державних заходів проти алкоголізму.
25. Шляхи активізації діяльності громадських антиалкогольних організацій.
26. Вплив засад біоетики на подолання алкоголізму.
27. Зарубіжний досвід боротьби з алкоголізмом.
28. Причини тютюнозалежності.
29. Негативні сторони тютюнокуріння.
30. Заходи профілактики тютюнозалежності.
31. Переваги утримання від куріння.
32. Вирішення проблеми тютюнозалежності в контексті біоетики.
33. Наркотичні речовини: критерії визначення, групи.
34. Наркоманія: визначення, причини, основні характеристики.
35. Засади біоетики у лікуванні та реабілітації осіб, узалежнених від наркотиків.
36. Шляхи профілактики наркоманії.
37. Мета і завдання антинаркотичних профілактичних та реабілітаційних програм.
38. Ідея, мета і зміст 12-ти крокової програми лікування наркоманії груп анонімних наркоманів.
39. Роль держави у профілактиці наркоузалежнення.
40. Шляхи подолання наркозалежності.
41. Суть проблеми ресоціалізації наркозалежних в контексті біоетики.
42. Зарубіжний досвід боротьби з наркозалежністю.
43. Соціальні причини ВІЛ-інфекції.
44. Роль засад біоетики у профілактиці наркозалежності, лікуванні та ресоціалізації хворих на СНІД.
45. Заходи медицини, необхідні для профілактики СНІДу в контексті біоетики.
46. Визначення поняття “здоров’я”.
47. Значення хвороби у житті людини.
48. Завдання щодо гуманізації лікарень.
49. Законодавче регулювання щодо обов’язковості вакцинації.
50. Етична оцінка гомеопатії.
51. Гомосексуалізм — причини, визначення, лікування та профілактика.
52. Причини транссексуалізму.
53. Складові елементи та характерні ознаки транссексуалізму.
54. Етична проблема транссексуалізму.
55. Альтернатива хірургічного методу лікування транссексуалізму.
56. Оцінка війни з позиції біоетики.
57. Етична неприпустимість смертної кари.
58. Питання смертної кари в Україні.
59. Завдання засобів масової інформації у формуванні біоетичного мислення особистості.

Література:

Терешкевич Г.Т. Основи біоетики та біобезпеки: підручник. Тернопіль: ТДМУ, 2021. 400 с.

Терешкевич Г. Т. Біоетика в системі охорони здоров'я і медичної освіти: навч. посібник / Г. Т. Терешкевич. Львів: Світ, 2008. 344 с.

Іван Павло II. Сімейне співжиття. Апостольське післясинодальне повчання про завдання християнської родини в сучасному світі, 22 листопада 1981 р. / Іван Павло II. Ватикан, 1981. 120 с.

Блехшмідт Е. Збереження індивідуальності. Людина — особа від самого початку. Дані ембріології людини / Е. Блехшмідт; пер. з нім. С. Матіяш; наук. ред. П. Гусак, З. Городенчук, О. Кука. Львів: Видавництво Українського Католицького Університету, 2021. 120 с.

Плідність — дар і завдання: навчальний посібник з методу розпізнавання плідності / упорядник О. Кука. Львів: Колесо, 2021. 348 с.

Соціально-філософські та етичні проблеми медицини: навч. посіб. / за заг. ред. А. П. Алексеєнко, В. М. Лісового. Харків: Колегіум, 2021. 340 с.

Маркевич А. Життя людини — найбільша таємниця Творця / А. Маркевич // Колегія. 2020. № 6. С. 120 - 134.

Фіялковський В. Дар народжувати / В. Фіялковський. Львів: Свічадо, 2019. 216 с.

Форми та критерії поточного і підсумкового контролю Форми поточного контролю

Оцінювання успішності засвоєння студентом кожної окремої теми здійснюється на основі виведення середнього арифметичного значення оцінок за три види діяльності студента впродовж кожного практичного заняття: усних відповідей, письмової роботи (тестів) та рівня активності впродовж заняття.

Критерії оцінювання усної відповіді			
Відмінно	Добре	Задовільно	Незадовільно
Студент глибоко і твердо засвоїв матеріал, послідовно, грамотно і логічно його викладає. При цьому у студента не виникає труднощів при зміні завдання. Вільно справляється із задачами, питаннями та іншими видами використання знань, вірно обґрунтовує прийняття рішення.	Студент твердо знає матеріал, грамотно і по суті відповідає його, не допускає суттєвих помилок у відповіді, вірно використовує теоретичні положення при вирішенні практичних питань і задач.	Студент має знання основного матеріалу, але не засвоїв його деталей, допускає помилки, недостатньо правильно формує, порушує послідовність у викладенні матеріалу.	Студент не знає частини програмного матеріалу. Допускає суттєві помилки, невпевнений у відповіді.
Оцінювання вирішення ситуаційної задачі			
Відмінно	Добре	Задовільно	Незадовільно
Точно сформульована, правильно чітко обґрунтована відповідь	Точно сформульована, але не повністю обґрунтована відповідь, допущені несуттєві	Виникли труднощі при обґрунтованні відповіді, виправлені студентом за допомогою	На завдання задачі відповіді не дано

	неточності.	викладача, відповідь неповна.	
Оцінювання демонстрації практичної навички чи вміння.			
Відмінно	Добре	Задовільно	Незадовільно
Студент виконує практичні навички різного ступеня складності. Оволодів практичними навичками, що передбачені програмою.	Студент виконує практичні навички, але допускає незначні, не принципові помилки (відчуває складнощі лише у найтяжчих випадках). Допускає помилки, які не суттєво вплинуть на результат.	Студент в процесі виконання практичних навиків допускає суттєві помилки, відчуває складнощі у простих випадках (відповіді неповні, допущені неточності, навички вироблені в мінімальному	Студент не оволодів програмою (відповідь не правильна, допущено суттєві помилки). Не виробив практичні навички, не сформував вміння, що може суттєво впливати на результат роботи. Його знання і вміння

		обсязі, уміння не сформовані).	повинні вдосконалювати ся в години СРС.
Оцінювання вирішення тестових завдань			
Відмінно	Добре	Задовільно	Незадовільно
100-91%	90-76%	75-51%	50% і менше
Оцінювання інтерактивних методів навчання			
проактивний (відмінно)	активний (добре)	Мало активний (задовільно)	пасивний (незадовільно)
<p>Лідер. Студент багатостороннє комунікативний, вміє співпрацювати з товаришами в команді, має навички кооперованої навчальної діяльності з відповідними змінами ролі і функцій, охоче навчає інших студентів. Швидко приймає вірне рішення в складній ситуації, володіє креативним мисленням, може вірно оцінити та аналізувати отриманий результат, намагається виявляти самостійність, проявляє відповідальність за точність і своєчасність дій, добре усвідомлює ситуацію в якій опинився, вміє оцінити свою роботу і роботу інших, здатен використовувати знання і вміння в конкретній ситуації, швидко адаптується до нової ситуації</p>	<p>Студент комунікативний, взаємодіє і навчає інших студентів, має навички співпраці в групі. Швидко приймає вірне рішення в складній ситуації, може правильно оцінити та аналізувати отриманий результат, намагається виявляти самостійність і відповідальність за точність і своєчасність дій, добре свідомлює ситуацію в якій опинився, вміє оцінити роботу інших, здатен використовувати знання та вміння в конкретній ситуації, швидко адаптується до нової ситуації.</p>	<p>Студент має низький рівень активності, не виявляє бажання співпрацювати з Товаришами по команді, може правильно, але не повно оцінити отриманий результат після допомоги, не проявляє самостійності. Повільно адаптується до нової ситуації.</p>	<p>Студент має низький рівень активності, переважає репродуктивна діяльність за майже повної відсутності самостійності і творчості, важко адаптується в нових умовах, не завжди налагоджує контакт при роботі в групі. Важко адаптується до нової ситуації.</p>

11. Методи навчання: усне обговорення питань теми із залученням більшої частини студентів групи; бліц-опитування; дискусії з проблемних ситуацій; реферативні виступи; тестування студентів у письмовій формі; виконання письмових завдань; інтерактивні методи навчання, зокрема метод «мозкового штурму», який спонукає студентів проявити увагу і творчість, знайти кілька рішень з означеної теми шляхом вільного вираження думок тощо.

12. Методи контролю: поточний і підсумковий. Форма підсумкового контролю відповідно до навчального плану – залік. Поточний контроль здійснюється під час проведення навчальних занять і має на меті перевірку засвоєння навчального матеріалу. Форми проведення поточного контролю під час навчальних занять за 4-ри бальною (національною) шкалою: усне опитування, письмові завдання, тести, реферати, есе тощо. Студент має отримати оцінку з кожної теми для подальшої конвертації оцінок у бали за багатобальною (200-бальною) шкалою.

13. Форма підсумкового контролю успішності навчання з дисципліни «Біоетика»: семестровий залік, що полягає в оцінці засвоєння студентом навчального матеріалу виключно на підставі виконаних ним вище вказаних видів робіт на практичних заняттях. Семестровий залік з «Біоетики» проводиться після закінчення її вивчення, до початку екзаменаційної сесії.

14. Схема нарахування та розподіл балів, які отримують студенти
Максимальна кількість балів, яку може набрати студент за поточну навчальну діяльність при вивченні навчальної дисципліни, становить 200 балів.

Мінімальна кількість балів, яку повинен набрати студент за поточну початкову діяльність для зарахування дисципліни, повинна становити 120 балів.

Розрахунок кількості балів, проводиться на підставі отриманих студентом оцінок за 4-ри бальною (національною) шкалою під час вивчення дисципліни, шляхом обчислення середнього арифметичного (СА), округленого до двох знаків після коми. Отримана величина конвертується у бали за багатобальною шкалою таким чином:

$$X = (СА \times 200) / 5$$

Для зручності наведено таблицю перерахунку за 200-бальною шкалою.

Перерахунок середньої оцінки за поточну діяльність у багатобальну шкалу для дисциплін, що завершуються заліком

15. Методичне забезпечення: навчальний контент (конспект або розширений план лекцій), плани практичних занять, завдання для самостійної роботи, питання, задачі, завдання або кейси для поточного та підсумкового контролю знань і вмінь студентів, комплексної контрольної роботи після атестаційного моніторингу набутих знань і вмінь з навчальної дисципліни).

Методичні вказівки для студентів з навчальної дисципліни « Основи християнської етики і моралі»;

Рекомендована література **Основна література**

Терешкевич Г.Т. Основи біоетики та біобезпеки: підручник. Тернопіль: ТДМУ, 2021. 400 с.

Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. Київ: Велес, 2005. 48 с. (Серія видань "Офіційний документ").

Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25–26. ст. 131.

Сімейний кодекс України від 10.01.2002 № 2947-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2002. № 21-22. ст.135.

Цивільний Кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV. *Відомості Верховної Ради*. 2003. № 40–44. ст. 356.

Закон України “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо обмеження споживання продажу пива та слабоалкогольних напоїв” від 21.01.2010 № 1824-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2010. № 11. ст. 111.

Закон України “Про державну систему біобезпеки при створенні, випробуванні, транспортуванні та використанні генетично модифікованих організмів” від 31.05.2007 № 1103-V. *Відомості Верховної Ради України*. 2007. № 35. ст. 484.

Закон України “Про заборону репродуктивного клонування людини” від 14.12.2004 № 2231-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2005. № 5. ст. 111.

Закон України “Про запобігання захворюванню на синдром набутого імунodefіциту та соціальний захист населення” від 23.12.2010 № 2861-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 30. ст. 274.

Закон України “Про затвердження Загальнодержавної програми забезпечення профілактики ВІЛ-інфекції, лікування, догляду та підтримки ВІЛ-інфікованих і хворих на СНІД на 2009–2013 роки” від 19.02.2009 № 1026 VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 17. ст. 157.

Закон України “Про захист населення від інфекційних хвороб” від 06.04.2000 № 1645-III. *Відомості Верховної Ради України*. № 29. ст. 228.

Закон України “Про захист тварин від жорстокого поводження” від 21.02.2006 № 3447-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2006. № 27. ст. 230.

Закон України “Про заходи протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів та зловживанню ними” від 08.09.2011 р. № 3712-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2012. № 15. ст. 99.

Закон України “Про лікарські засоби” від 04.04.1996 № 123/96. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 22. ст. 87.

Закон України «Про трансплантацію органів та інших анатомічних матеріалів людини» від 16.07.1999 № 1007-XIU. *Відомості Верховної Ради України*. 1999. № 41. ст. 377 – втратив чинність. і. Закон України «Про застосування трансплантації анатомічних матеріалів людині», який вступив в дію з 01.01.2019 року, від 17.05.2018 № 2427-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 06. 07. 2018. № 51. Ст.15.

Довгострокова програма поліпшення становища жінок, сім'ї, охорони материнства і дитинства, схвалена Постановою Кабінету Міністрів України № 431 від 28.07.1992 р.

Про порядок штучного переривання вагітності: Постанова Кабінету Міністрів № 992 від 16.03.2000 р.

Наказ Міністерства охорони здоров'я України: “Про затвердження Інструкції до лікарських засобів та експертизи матеріалів клінічних випробувань і типового положення про комісію з питань етики” № 281 від 01.11.2000 р.

Наказ Міністерства охорони здоров'я України: “Про затвердження Порядку проведення клінічних випробувань лікарських засобів та експертизи матеріалів клінічних випробувань і Типового положення про комісію з питань етики” № 66 від 13.02.2006 р.

Основи законодавства України про охорону здоров'я: Закон України від 19.11.1992 р. № 2802-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 4. Ст. 19.

Директива 98/44/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 6 липня 1998 р. про правову охорону біотехнологічних вивідів / Офіційний вісник ЄС, L213, 30 липня 1998 р. С. 13–21

Святе Письмо Старого та Нового Заповіту (повний переклад, здійснений за єврейськими, арамейськими та грецькими текстами) / о. І. Хоменко. Львів: Місіонер, 2021. 1460 с.

Катехизм Католицької Церкви. Повний текст і теологічний коментар / за ред. Р. Фізикелли. Casale Monferrato: PIEMME, 2021. 1280 с.

Іван Павло II. Енцикліка Євангеліє життя (Evangelium Vitae). 25 березня 1995. Ватікан. 1995. 192 с.

Хартія працівників охорони здоров'я / Папська Рада до справ душпастирства в охороні здоров'я. Львів: Медицина і право, 2010. 111 с.

Додаткова література

Терешкевич Г. Т. Біоетика в системі охорони здоров'я і медичної освіти: навч. посібник / Г. Т. Терешкевич. Львів: Світ, 2008. 344 с.

Іван Павло II. Сімейне співжиття. Апостольське післясинодальне повчання про завдання християнської родини в сучасному світі, 22 листопада 1981 р. / Іван Павло II. Ватікан, 1981. 120 с.

Інформаційні джерела

Про Національну програму планування сім'ї на 1995-2000 роки : Постанова Кабінету Міністрів України від 13.09.1995 р. № 736. URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/736-95-%D0%BF>

Про Національну програму «Репродуктивне здоров'я 2001-2005» Постанова Кабінету Міністрів України від 26.03.2001 р. № 203. URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/203/>

Про схвалення Концепції Державної програми «Репродуктивне здоров'я нації на 2006- 2015 роки»: Постанова Кабінету Міністрів України від 27.04.2006 р. № 244 URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/244-2006-%D1%80>

Про схвалення Концепції Загальнодержавної програми «Репродуктивне та статеве здоров'я нації на період до 2021 року» : проект розпорядження Кабінету Міністрів України від 16.03.2017 р. URL : <https://www.umj.com>.

Про ратифікацію Протоколу № 6 до Конвенції про захист прав і основних свобод людини, який стосується скасування смертної кари, 1983 року : Закон України від 22 лютого 2000 р. № 1484-III. С. 104. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_802

Конвенція про права дитини, прийнята резолюцією 44/25 Генеральної Асамблеї ООН від 20 листопада 1989 року (редакція зі змінами, схваленими резолюцією 50/155 Генеральної Асамблеї ООН від 21 грудня 1995 року). URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_021

Європейська конвенція про захист прав людини та основоположних свобод. Рим, 4.XI.1950. URL : www.hri.org/docs/ECHR50.html

Європейська соціальна хартія, 1961 р., переглянута Радою Європи. Страсбург, 3 травня 1996 р. URL: www.coe.int/T/E/Human_Rights/ESC/

Конвенція про захист прав та гідності людини щодо застосування біології та медицини 1997 р. РЄ. URL: conventions.coe.int/Treaty/EN/Treaties/Html/164.htm

Загальна декларація про біоетику та права людини, прийнята ЮНЕСКО, 19 жовтня 2005р. URL:<http://unesdoc.unesco.org/images/0014/001461/146180r.pdf>. 20

Наказ Міністерства охорони здоров'я України «Про затвердження Інструкції до лікарських засобів та експертизи матеріалів клінічних випробувань і типового положення про комісію з питань етики» від 01.11.2000 р. № 281 – втратив чинність. *Наказ* Міністерства охорони здоров'я України «Про затвердження Порядку проведення клінічних випробувань лікарських засобів та експертизи матеріалів клінічних випробувань і Типового положення про комісію з питань етики» від 13.02.2006 р. № 66 – втратив чинність. Про затвердження Порядку проведення клінічних випробувань лікарських засобів та експертизи матеріалів клінічних випробувань і Типового положення про комісії з питань етики: *Наказ* Міністерства охорони здоров'я України від 23.09.2009 р. № 690. URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1010-09>

Наказ Міністерства охорони здоров'я України «Про затвердження умов і порядку застосування штучного запліднення та імплантації ембріона (ембріонів) і методів їх проведення» № 24 від 04.02.1997 р. – втратив чинність. і. Про затвердження Інструкції про порядок застосування допоміжних репродуктивних технологій : *Наказ* Міністерства охорони здоров'я України від 23.12.2008 р. №

771. URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0263-09> – втратив чинність. ii.
Про затвердження Порядку застосування допоміжних репродуктивних технологій
в Україні : Наказ Міністерства охорони здоров'я України від 09.09.2013 р. № 787.
URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1697-13>

Наказ Міністерства охорони здоров'я України : Інструкція щодо констатації
смерті людини на підставі смерті мозку від 25.09.2000 р. № 226 – втратив
чинність. i. Про встановлення діагностичних критеріїв смерті мозку та процедури
констатації моменту смерті людини : Наказ Міністерства охорони здоров'я
України від 23.09.2013 р. № 821. URL :
<http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1757-13>